

متن پرسش

با سلام: حضرت استاد در مورد روایاتی که در مورد حضور امام علی (ع) در برهه های مختلف تاریخ مانند زمان حضرت نوح (ع) گفته شده یا صحبت از خالقیت امام هست. آیا میتونیم تحلیل زیر رو داشته باشیم؟ در مبانی عرفان در صحنه ی واقع حق است و ظهور حق و صحبتی از ماده و مثال و عقل نیست به این معنا که بودی در خارج داشته باشن. پیامبر اکرم (ص) مظهر اتم ذات و صفات و افعال الهی هست و حق تعالی فوق زمان است. چون صحبت از ماده در صحنه واقع نیست پس زمان هم در واقع دارای بودی نیست چون زمان به تبع ماده هست. با داشتن این مقدمات میشه به این نتیجه رسید که امام علی (ع) اگر در خطبه البیان یا مواقع دیگر صحبت از مقامات خود کرده صحبت از اتحاد با اسم جامع الله و صحبت از مقام فنای در ذات و صفات الهی است و البته نفس امام وقتی به فنای در ذات و صفات الهی میرسه در واقع قدرت تصرف در تمام عالم و ظهور خودش در تمام برهه های تاریخی پیدا میکنه چون در متن واقع ماده و زمانی به معنای فلسفی اون وجود نداره تمام صحنه های گذشته و حال و آینده با هم جمع هست و امام در اثر فنای در ذاتی حق حاضر در تمام ازل و ابد عالم هست و قادر به حضور در زمان ابراهیم علیه السلام و یا انبیاء دیگر می باشند. البته وقتی صحبت از ازل و ابد و زمان میشه از روی ناچاری و نداشتن لفظ هست.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در آن روایاتی که مدّ نظر دارید، بحث حقیقت ولایت الهیه مطرح است که مظهر آن، حضرت علی «علیه السلام» می باشند و از این جهت در روایات داریم: «يَا عَلِيُّ! كُنْتَ مَعَ الْأَنْبِيَاءِ سِرّاً وَ مَعِيَ جَهْرًا»؛ [۱] ای علی! تو با بقیه انبیاء در باطن و سرّ آنها بودی و برای من در ظاهر هستی و در کنار من، و یا می فرمایند: «لِكُلِّ نَبِيٍّ صَاحِبٌ سِرٌّ وَ صَاحِبٌ سِرِّي عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ»؛ [۲] برای هر پیامبری صاحب سرّی است و صاحب سرّ من علی بن ابی طالب است. در این رابطه عرایضی در کتاب «حقیقت نوری اهل البیت «علیهم السلام» شده است و مفصل تر آن را محی الدین در فصّ شینثیه ی فصوص الحکم بحث می کند. موفق باشید

[١] (٢) - القطره من بحار مناقب النبي و العتره، ج ١ ص ١٨٨.

[٢] (٣) - ينابيع الموده، ص ٢٣٥.